Santiago Posteguillo: "Som com som gràcies a la civilització romana" - ara.cat - 17/10/2018

Santiago Posteguillo

PREMI PLANETA 2018 AMB 'YO, JULIA'

"Som com som gràcies a la civilització romana"

JORDI NOPCA
BARCELONA

Amb les seves novel·les ambientades en els temps de la República i l'Imperi Romà, Santiago Posteguillo (València, 1967) s'ha guanyat centenars de milers de lectors. També ha convençut el jurat del Planeta, que ha premiat *Yo, Julia*, protagonitzada per una de les dones més poderoses de Roma.

La primera vegada que vaig sentir parlar de Júlia Domna va ser a *Heliogàbal o l'anarquista coronat*, d'Antonin Artaud. Glaçava la sang veure com va participar en la mort d'un dels seus fills a les mans del seu germà Caracal·la.
L'assassinat de Geta va ser el 211 dC, quan Júlia Domna tenia 51 anys. En aquesta novel·la no arribem fins al regnat de Caracal·la i Geta. L'acció transcorre entre els anys 192 i 197.

Els fills són encara petits, per tant.
Geta apareix com un nen que adora la mare, i Caracal·la, que encara es diu Antoní, ja és el preferit. *Yo, Julia* explica l'ascens de la protagonista al final del regnat de Còmode. Hi ha cinc candidats a succeir-lo, i ella pretén que el seu marit, Septimi Sever, sigui l'escollit, però perquè això passi els seus oponents hauran d'anar caient un rere l'altre.

Què comparteix aquest llibre amb les dues trilogies anteriors, dedicades a Escipió l'Africà i a Trajà?
Que totes tres aborden personatges oblidats en la ficció sobre Roma. Escipió va quedar eclipsat per l'ombra romàntica d'Aníbal. Trajà ha sigut obviat perquè era homosexual i espanyol. I a Júlia Domna no se l'ha tingut en compte perquè era una dona.

És la primera vegada que una dona protagonitza una novel·la, però ja tenien papers importants en llibres precedents.
Era inevitable que això passés: era una tendència que ja es veia a *Circo máximo* (2013) i *La legión perdida* (2016). El feminisme es construeix des del present i pensant en el futur, però també mirant cap al passat. Personatges com Júlia Domna han de ser més coneguts, per això els reivindico.

¿Podríem dir que vostè és un autor feminista?
Sí, en el sentit que estic a favor de la lluita per la igualtat entre homes i dones.

¿*Yo, Julia* té un format més assequible que les tres novel·les anteriors? Totes superen les mil pàgines.
M'he contingut una mica més, aquesta en té unes 700! [Riu.] Però l'estil és el mateix de sempre. Els lectors hi trobaran dues grans batalles que ocupen moltes pàgines, una escena enorme al Colosseu... Hi apareixen una seixantena de personatges, i la meitat d'ells moren.

La primera vegada que va veure el Colosseu el va impressionar molt.
Sí. Jo tenia sis anys, era a principis de la dècada dels 70. L'impacte visual va ser impressionant, em va quedar gravat a dins.

Tot i així, la seva primera novel·la no era de temàtica romana.
Té raó. Vaig començar amb una novel·la negra en què un grup d'extrema dreta cometia un atemptat contra el llavors príncep Felip. La vaig portar a unes quantes editorials i la van rebutjar. I llavors em vaig passar al gènere eròtic... Tampoc me'n vaig sortir.

QUIQUE GARCÍA / EFE

Oblit
"M'agrada abordar personatges oblidats de la història de Roma"

¿M'està dient que tot un futur premi Planeta hauria pogut ser un escriptor frustrat i prou?
Quan vaig fer aquelles novel·les era molt jove, tenia poc més de vint anys. Vaig dedicar força temps a la meva vida professional, perquè no volia viure sota un pont! [Riu.]

Es va llicenciar en lingüística, és doctor en filologia anglesa i és professor titular a la Universitat Jaume I de Castelló. ¿Té gaire temps per escriure?
El trec d'on sigui. Les hores mortes, els caps de setmana, les vacances... Dilluns, el dia que vaig venir a recollir el Planeta, vaig fer quatre hores de classe, de nou del matí a una del migdia. Vaig parlar de *Jane Eyre*, de Charlotte Brontë i del *Juli Cèsar* de Shakespeare. Aquest novembre hauré de faltar unes setmanes per sortir de promoció, però ja tinc pensats els deures que posaré als meus alumnes: els de tercer llegiran *Rebel·lió a la granja*, de George Orwell, i els de quart, o Tennessee Williams o Ernest Hemingway.

Per acabar li he de fer una pregunta que deu haver contestat moltes vegades. ¿Per què va triar escriure sobre l'Imperi Romà en comptes d'alguna altra època històrica, o fins i tot del present?
Som com som gràcies a la civilització romana. Remuntar-nos a Roma permet entendre'ns a nosaltres mateixos. A més, la panòplia de recursos dramàtics de l'època és inacabable. Pensa en els lleons i les lluites de gladiadors. En les carreres de quàdrigues. En les conspiracions. En la guàrdia pretoriana. Necessitaria unes quantes vides per parlar de tot això.